

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3808 van 20 november 2007
in de zaak X/ Ilde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 5 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 augustus 2007 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd is.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient bij brief van 24 juli 2007 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Op 6 augustus 2007 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Uw aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van "de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten" en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de bestreden beslissing enkel steunt op het feit dat de aanvraag niet vergezeld was van een kopie van zijn paspoort. Dit paspoort werd in beslag genomen door de mensen van de Federale Politie en werd bewaard op de griffie van het gesloten centrum voor illegalen te Vottem. Zijn raadsman was niet in de mogelijkheid om een kopie van dit paspoort bij te voegen. De verantwoordelijken van het ministerie van Binnenlandse Zaken waren op de hoogte van dit feit en hebben niet de moeite gedaan om aan de verantwoordelijke van de gesloten inrichting te Vottem een kopie van zijn paspoort te vragen.

2.1.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Het is aan verzoeker om de nodige gegevens en documenten ter staving van de aanvraag aan te brengen, en in casu is vastgesteld dat de betrokkene ter zake in gebreke is gebleven. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

2.1.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker in essentie het eerste middel zoals het werd uiteengezet in zijn verzoekschrift. Hij voegt een kopie van het paspoort van verzoeker toe, hetwelk bewaard werd in de gesloten inrichting voor illegalen te Vottem en hetwelk geldig is tot 30 januari 2010.

2.1.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing niet. Hij beperkt zich in zijn betoog in essentie tot het opwerpen dat hij niet in de mogelijkheid was om een kopie van dit paspoort bij te voegen.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Het komt toe aan verzoeker om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet, zoals hij betoogt, aan de verantwoordelijke van de minister van Binnenlandse Zaken. Slechts bij de repliekmemoirie voegt verzoeker een kopie van zijn paspoort toe. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In casu werd bij de aanvraag geen identiteitsdocument toegevoegd. Verzoeker gaf in zijn aanvraag geen uiteenzetting betreffende het feit dat hij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen, zodat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening kon houden en niet kon nagaan of verzoeker zich bevond in een situatie zoals beschreven in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt dat zijn aanvraag enkel wordt geweigerd op basis van het feit dat er geen kopie van het paspoort was bijgevoegd. Dit kon worden nagetrokken in het gesloten centrum van Vottem alwaar verzoeker opgesloten werd en zijn paspoort door deze diensten werd bewaard. De dienst humanitaire regularisaties was hier immers van op de hoogte. Er werd geen rekening gehouden met de elementen en bewijsstukken die naar voor werden gebracht door verzoeker.

2.2.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken na onderzoek en gelet op de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en die daadwerkelijk door hem werden aangevoerd geheel terecht besliste om de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Verzoeker bracht, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vermeld, geen motivering aan die hem toeliet vrij te stellen van de voorwaarden in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker in essentie het tweede middel zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift en betoogt verzoeker verder dat de redenering van de verwerende partij in deze aangelegenheid niet kan gevolgd worden dat hij zich diende te begeven tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft om een dergelijk document aan te vragen gezien het document wel degelijk bestond, doch dit gegeven door de verwerende partij volledig miskend wordt.

2.2.4. Het volstaat te verwijzen naar het eerste middel (2.1.4.) waar reeds werd gesteld dat het aan verzoeker toekomt om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet, zoals hij betoogt, aan de verantwoordelijke van de minister van Binnenlandse Zaken. In casu faalde verzoeker hierin, zoals duidelijk werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel beroept verzoeker zich op machtsafwending, “miskenning van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van de door de Raad van de Europese Unie bepaalde vreemdelingendefinitie”. Hij verwijst eerst naar hetgeen werd uiteengezet in de eerste twee middelen en betoogt verder dat de enkele argumentatie voor het weigeren van het verzoek tot regularisatie, namelijk het niet bijvoegen van een kopie van het paspoort een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond een vernietiging van een bestreden beslissing zich opdringt. Verzoeker mag dienvolgens het verdere verblijf in België niet worden ontzegd.

2.3.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het laatste middel van verzoeker uiterst summier en vaag is omschreven. Het is de verwerende partij niet duidelijk hoe de bestreden beslissing de feitelijkheden zou miskennen en verwijst naar haar opmerkingen over de overige middelen. Het is verzoeker dat zijn eigen in gebreke blijven miskent. Machtsafwending vereist het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel. In het besproken middel is er nergens sprake van het beogen van een ongeoorloofde doelstelling als reden, laat staan als enige reden, voor de bestreden beslissing. Verzoeker zet evenmin uiteen welk “gemeenschappelijk standpunt van de door de Raad van de Europese Unie bepaalde vreemdelingendefinitie” zij bedoelt.

2.3.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker in essentie het derde middel zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift en betoogt hij dat “verwerende partij thans in haar nota met opmerkingen stelt dat zij niet begrijpt hoe de in casu bestreden beslissing de feitelijkheden zou miskennen en zij hier duidelijk haar macht afwendt en dit de grondslag is van het derde middel”.

2.3.4. Machtsafwending vereist het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel. Verzoeker laat na dit in concreto aan te tonen.

Verzoeker voegde bij zijn verzoekschrift diverse stukken toe. Voor zover hij deze niet bespreekt in zijn middelen, worden deze uit de debatten geweerd.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en zeven door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT.

M. MILOJKOWIC.